

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

HATÁROZAT

a Paar Izabella által
Magyarország ellen előterjesztett
40867/98 sz. Kérelem

ELFOGADHATÓSÁGÁRÓL

Az Emberi Jogok Európai Bírósága 2001. szeptember 20-án Kamaraként tartott ülésén,
melynek tagjai voltak:

C.L. Rozakis, Elnök
A.B. Baka,
G. Bonello,
V. Strážnická,
P. Lorenzen,
M. Fischbach,
A. Kovler, bírák
és E. Fribergh, Hivatalvezető

Tekintettel a fenti, 1997. november 7-én az Emberi Jogok Európai Bizottsága elé terjesztett
kérelemre, amely 1998. április 22-én került bejegyzésre,

Tanácskozást követően az alábbi határozatot hozza:

A TÉNYEK

A kérelmező, Paar Izabella, magyar és ausztrál állampolgár. 1929-ben született és az
ausztráliai Perthben él. Előző kérelmét 1994. április 7-én az egyik Tanács elutasította.

A felek előterjesztései alapján az ügy tényei a következőképpen foglalhatók össze.

1988-ban a kérelmező úgy határozott, hogy ausztráliai emigrációja után hazatelepül
Magyarországra. Amikor megérkezett Magyarországra, személyes tárgyait vámraktárba
helyezték a hazatelepülési eljárás befejeződéséig. 1989. március 10-én a Budapest 8. számú

Vámhivatal elutasította a kérelmező azon kérelmét, hogy személyes tárgyait már az eljárás befejezése előtt visszakaphassa. Közigazgatási fellebbezése sikertelen volt.

1989. április 19-én a Budapesti Rendőrfőkapitányság jóváhagyta a kérelmező hazatelepülését.

1989. július 14-én a Pénzügyminisztérium elutasította a kérelmező közigazgatási panaszát tárgyai visszaszolgáltatásának megtagadása miatt.

A kérelmező ismételt panaszai nyomán a Pénzügyminisztérium 1991. május 21-én megállapította, hogy a kérelmező ügyében 1989 óta nem történt előrelépés, mivel a kérelmező nem járt el annak érdekében, hogy személyi igazolványt kapjon. 1991. november 14-én az Országos Vámhatóság Vezetőjének Helyettese arról tájékoztatta a kérelmezőt, hogy amíg nem helyezi letétbe ausztrál útlevelét, addig nem állítható ki számára személyi igazolvány, s következésképpen vámkezelési igazolás sem.

1992. június 19-én a kérelmező kártérítési keresetet terjesztett a Budapest XX-XXI. Kerületi Bíróság elé. A keresetet később áttették a Budapest Fővárosi Bírósághoz, amely előtt a kérelmező 1992. november 5-én előterjesztette, hogy azért lépett fel kártérítési igénnyel az Országos Vámhatóság ellen, mert a vámhatóság vonakodva vámkezelte személyes tárgyait, és mert a hosszú tárolás miatt tárgyaiban károk keletkeztek.

1993. december 20-án a Fővárosi Bíróság elutasította a keresetet. A kérelmező fellebbezett.

1995. március 14-én a másodfokon eljáró Legfelsőbb Bíróság tárgyalást tartott és helyben hagyta az elsőfokú ítéletet.

1995. május 16-án a kérelmező a Legfelsőbb Bíróság általi felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Fővárosi Bírósághoz. A kérelmező pártfogó ügyvéd kirendelését is kérte. Ezután elhagyta Magyarországot és visszatért Ausztráliába.

A Legfelsőbb Bíróság pártfogó ügyvédet rendelt ki. A határozatról a Legfelsőbb Bíróság 1996. január 10-én a kérelmező utolsó ismert budapesti címén értesítette a kérelmezőt. Másnap az értesítést a posta visszaküldte azzal, hogy a kérelmező új cím meghagyása nélkül elköltözött az ismert címről.

1996. február 9-én a kirendelt ügyvéd előterjesztette a felülvizsgálat iránti kiegészített kérelmet.

1996. június 28-án a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati tanácsa helyben hagyta a másodfokú határozatot. A határozatot a polgári perrendtartás 97. §-ának megfelelően 1996. szeptember 6-án a kérelmező ügyvédje számára kézbesítették. 1996. szeptember 9-én az ügyvéd továbbította a határozatot a kérelmező utolsó ismert budapesti lakcímére.

A kérelmező előterjeszti, hogy csak 2000. július 18-án kapta meg a határozatot, amikor ausztráliai címén megkapta pártfogó ügyvédje ismételt közlését az ügyben.

A JOG

A kérelmező első panasza az eljárás hosszával kapcsolatos, amely 1992-ben kezdődött és 1996. szeptember 6-án a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati határozatának a kérelmező ügyvédje számára történt kézbesítésével fejeződött be. Az eljárás így három évig és hat hónapig tartott azt követően, hogy az Egyezmény Magyarország vonatkozásában 1992. november 5-én hatályba lépett.

A kérelmező szerint az eljárás hossza megsértette az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett „ésszerű idő” követelményét. Továbbá előterjeszti, hogy a Legfelsőbb Bíróság szándékosan nem gondoskodott arról, hogy a felülvizsgálati határozatot ausztráliai címére kézbesítsék.

A Kormány visszautasítja az állításokat. Előterjeszti, hogy az eljárás 1996. szeptember 6-án befejeződött, a kérelmező viszont csak 1997. november 7-én terjesztette elő kérelmét, így túllépte a hat hónapos időhatárt. A kérelmező nem merítette ki a hazai jogorvoslati lehetőségeket sem, mivel nem indított pert államigazgatási jogkörben okozott kár miatt. Az ügy érdemével kapcsolatban a Kormány előterjeszti, hogy az eljárás a ratifikációt követően nem egészen négy évig tartott, amely időszak három bírósági szintet is magában foglalt, így összességében nem haladta meg az „ésszerű időt”.

A kérelmező további panaszai a magyar vámhatóságok eljárásával és a kártérítési kereset kimenetelével kapcsolatosak. E panaszokat a kérelmező az Egyezmény 2., 3., 4., 5., 6., 8. és 14. Cikkeire alapozta.

Az Egyezmény 35. Cikkének 1. bekezdése kimondja:

„Az ügyet csak akkor lehet a Bíróság elé terjeszteni, ha az összes hazai jogorvoslati lehetőséget már kimerítették a nemzetközi jog általánosan elismert szabályainak megfelelően, éspedig attól az időponttól számított hat hónapon belül, amikor a hazai végleges határozatot meghozták.”

A Bíróság megjegyzi, hogy a hazai végleges határozatot a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati tanácsa 1996. június 28-án hozta meg, melyet 1996. szeptember 6-án kézbesítettek a kérelmező ügyvédje számára, tehát több mint hat hónappal 1997. november 7. előtt, amikor a kérelem előterjesztésre került. A Bíróság szerint az a tény, hogy a végleges határozat nem jutott el megfelelő időben a kérelmező ausztráliai címére, nem róható fel az Államnak. Mivel a kérelmező a Legfelsőbb Bíróság által felülvizsgált polgári eljárásban félként vett részt, elvárható lett volna tőle, hogy megtegye a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy a neki címzett küldeményeket új címére továbbítsák, különösen mivel az eljárás során ügyvéd képviselte (ld. *mutatis mutandis*, a Hennings v. Germany judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-A, p. 11, § 26; és Darnay v. Hungary, 36524/97 sz. kérelem, a Bizottság 1998. április 16-i határozata, nem publikált).

Ebből következik, hogy a kérelmet késve terjesztették elő, ezért az Egyezmény 35. Cikke 4. bekezdésének megfelelően el kell utasítani.

Ezen okok miatt a Bíróság egyhangúlag,

Elfogadhatatlannak *nyilvánítja* a kérelmet.

Erik Fribergh
Hivatalvezető

Christos Rozakis
Elnök